Costel BABOŞ

CALIPSUL
BĂTRÂNUL CE-ŞI SPUNEA SIEŞI
FĂRĂ DE VÂRSTĂ
ÎN CĂUTAREA PĂSĂRII DE IRIDIU

Umbla de năduşea.
I-au spus umblătorul.
Unul cu limba mai ascuţită l-a numit Cel ce-şi amăgeşte destinul.
Pe urmă a rectificat şi l-a numit Cel ce-şi călăreşte destinul.
Un altul i-a spus Cel ce-şi urmăreşte destinul.
Da ce, omule, de când poţi urmări una ca asta? Destinul se urmează, nu se urmăreşte. Ce-i destinul, să-l poţi încolţi, înghesui colo, într-un cotlon?
Însă numele a prins şi s-a răspândit.
Umbla fără odihnă. Şi când intra prin câte un sat, holba nişte ochi şi arunca nişte priviri...
I-au spus Holbează.
Îl înghionteau, îmbiindu-l cu bucăţi de pâine şi cu vreo cană cu lapte.
Zicea, daţi la săraci.
Da ce, mneata nu eşti sărac?
Nu, nu. Sunt bogat.
Era bogat?
Era pe dracu. Era Coate-goale. Curgeau zdrenţele pe el. Purta un cămăşoi larg, alb. Ce-i drept, era alb. Şi umbla desculţ.
I-au spus Moş Cămeşoi. Şi Desculţul.
Purta plete lungi, argintii, îi cădeau valuri pe umeri. Iar barba, tot albă, colilie, crescută până peste genunche.
De s-a ales cu porecla Se-mpiedică-n barbă.
Unii, pentru că aducea un duhovnic ori cu vreun fel de sfânt de prin icoane, i-au spus Apostolul. Prorocul. De prorocit nu prorocea nimic.
I-au spus Profetul, dar nici nu profeţea.
Pe unde trecea, întreba de o Pasăre.
N-a priceput nimeni.
O pasăre de Iridiu.
S-a mai auzit şi până acum de tot felul de păsări nemaiauzite.
Măiastra, Phoenix, Pasărea-de-foc sau Onix, Cristal. Chiar şi Pasărea Metal ori Şarpele-cu-pene.
Dar, de Iridiu?!
Zicea, a trecut pe-aici vreo Pasăre de Iridiu?
De cee?
De Iridiu.
Oamenii i-au spus Cel ce-şi aleargă umbra de pomană.
Alţii l-au numit Prostănac.
Alţii Molâu.
Îi păsa?
Îi dădea întruna cu Pasărea lui.
El însuşi nu-şi mai amintea numele (dacă nu cumva o făcea de-al naibii) şi-şi spunea, sieşi, simplu, Bătrânul.
Când apărea în câte un oraş, traversa străzile fără să se uite în lături, ori să fie atent la semafoare. De câte ori nu era să-l pocnească. Îl evitau în ultima clipă.

Nebunii au noroc.
Strigau după el, de ce nu te bagă, dracului, la azil?
Da cine să-l bage, că nu avea pe nimeni.
Umbla ca un bezmetic pe unde-l cărau picioarele. Toată viaţa lui s-a preumblat aşa, fără un rost. Căutând caii verzi de pe cine ştie ce pereţi.
Viaţa i-a fost, ca să folosesc un cuvânt mai preţios, o perpetuă căutare.
Numai Pasărea i s-a refuzat.
Dar există Pasărea de Iridiu?
Cică există, în imaginaţia lui.
I-au spus Vânător de abstracţii (ăştia mai citiţi, ca ăialalţi...)
Sau prizonierul propriilor iluzii.
Se mai întâmpla uneori, seara, să fie poftit în vreo casă peste noapte, dar nu voia să intre.
Zicea, mai bine băgaţi câinele, că la noapte s-ar putea să ningă.
Adică, refuza ospitalitatea.
Dar de mâncat, de băut, de odihnit...
Cei ce l-au văzut mai din aproape, au răspuns.
Omul acesta nu mănâncă.
Omul acesta nu bea.
Omul acesta nu se odihneşte.
Ci numai umblă.
Parcă se poate? Ce,-i stafie?
I-au spus Jumătate-stafie sau Om-fantomă. Un fel de hibrid.
I-au spus Hibrid.
Unii l-au numit Umbra Diavolului.
El, sieşi, îşi spunea Pribeagul.
Asta şi făcea, pribegea în neştire.
Alţii l-au numit Cel care bântuie.
Bântuie ce?
Bântuie.
Începuse lumea, de la o vreme, să-l cunoască de cal breaz.
Cu toate că atunci când trecea, femeile, care i se prosternau în urmă închinându-se, care dădeau buzna să-i pupe poala cămeşoiului.
Se-ntorceau ameţite; cică avea un iz Dumnezeiesc.
Se crede că nu s-ar fi spălat niciodată.
Copiii aruncau după el cu pietricele şi bulgări de pământ. Ori îl stropeau cu tuburi de plastic; iar el râdea prosteşte, de parcă abia ce scăpase de la balamuc.
Îi curgeau scuipaţii după copii.
Bărbaţii se cam fereau (mai ales cei de pe la sate). Dacă trebuia, totuşi, să-i treacă prin preajmă, se prindeau de nasturi ori de cine ştie ce altceva, înfundându-şi, până la coate, mâinile-n buzunare.
Uneori îl mai lătrau şi câinii.
Alţii i se gudurau. Alţii chelălăiau numai.
Pisicile, de obicei, îi treceau printre picioare cu cozile ridicate drept, ca intrate-n călduri.
Umbla. De colo colo, fără nici o ţintă.
Aşa spuneau.
Şi autorităţile? Îl lăsau să-şi facă de cap?
De ce să nu-l lase, nu făcea rău, nu supăra pe nimeni, nu instiga şi nu tulbura liniştea nimănui.
Se comporta civic.
Îl întrebau cum arată Pasărea. Dacă o mai văzuse vreodată.
Zicea, nu ştiu, dar ar trebui să fie triunghiulară şi cu un cerculeţ la mijloc.

Teologii au sărit ca arşi.
Au răcnit, triunghiul e simbolul lui Dumnezeu! E ochiul Său!
A fost singurul lui conflict.
I-au pus în vedere să nu care cumva să le treacă pragul lăcaşurilor lor.
L-au numit Blasfematorul.
Satana deghizat.
El însuşi îşi spunea, sieşi, Fără vârstă. Nu şi-o mai amintea.
N-avea acte?
Zicea că, pe vremea lui, nu se întocmeau acte.
Cum nu? De sute de ani se întocmeau acte.
Zicea că, pe vremea lui, nu se întocmeau acte.
Nu-şi mai amintea nimic despre sine. Nici locul naşterii, nici data, nici cum îl chema.
Îşi spunea Cel de demult şi căuta Pasărea de Iridiu.
Există o Pasăre de Iridiu?
Ce întrebare, desigur că nu.
Un posibil subterfugiu?
Vreo pistă falsă?
Curios. Curios.
Îl spălau zăpada şi ploile. Îl usca vântul.
Nu se îmbolnăvea.
Părea imun la orice boală.
Odată, un beţiv, tot bărbos, dar cu laţele unsuroase, unul dintre acei aşa-zişi artişti rataţi, ieşind dintr-o bodegă şi izbindu-se de el, a început să strige.
Priviţi, priviţi! E bătrânul arhetipal!
Arheti ce?
Pal!
A, pal!
Beţivul îl tot îndemna să bea dintr-o sticlă.
Bea, omule, e din pară, e Dumnezeiască, te urcă-n al doişpelea cer.
I-a răspuns, otravă!
Nici nu fuma?
Nu avea nici un viciu?
Se ferea de fum.
De cei care slobozeau fum pe gură atunci când vorbeau. Se trăgea într-o parte. Se ventila cu palmele.
Femeile?
Cine s-o ştie? La câţi ani avea părea de mult impotent.
Zicea, seminţele mele au dat rod. Câteva s-au făcut vlăstare viguroase, altele au crescut pipernicite. Multe vor fi înlăturate.
Şi mai zicea, fără nici o legătură, se ştie tot ce trebuie să se ştie.
Nu-şi prea aducea aminte despre sine.
Părea că nici nu voieşte nici nu încearcă.
Cine era de fapt?
L-am întrebat, cine eşti tu de fapt?
Singur vei afla când voi găsi Pasărea de Iridiu.
Cine era de fapt?
De fapt, există Pasărea de Iridiu?
O voi întâlni curând. Există semnele.
A plecat pe drumul spre Armageddon.
Cine era de fapt?

Oamenii l-au numit în toate felurile.
I-am strigat din urmă, eşti, cumva, Dumnezeu?
a plecat pe drumul spe Armageddon.
Era Dumnezeu?
A zis, nu. Nu sunt Dumnezeu.
Cine eşti de fapt?
Voi trimite un Înaripat. Arhanghel în zale şi coif din Iridiu. Încălţat cu sandale din Iridiu. Cu spadă şi scut din Iridiu. Va fi trimisul meu!
Înseamnă că eşti Dumnezeu?
Nu, nu sunt Dumnezeu.
Eu sunt Alfa şi Omega. Când voi întâlni Pasărea de Iridiu voi veni. Abia atunci...
Abia atunci vei fi Dumnezeu?
Abia atunci se va declanşa Apocalipsul.
Vorbea de Apocalips.
Apo ce?
Calipsul?
A, calipsul!